

Les aspects psicològics de l'adopció

L'objectiu principal del meu treball de recerca era descobrir si el creixement d'una persona està condicionat pel fet de ser adoptada, és a dir, la meua meta era esbrinar si una persona adoptada creix de la mateixa manera que una persona que no ho és. Al llarg de l'elaboració del meu treball m'he trobat amb alguns obstacles, però, sense cap dubte, la dificultat més gran que he tingut ha estat redactar i expressar totes les idees que volia transmetre utilitzant estructures gramaticals franceses, utilitzant un vocabulari entenedor. Pel que fa a la recerca d'informació, tampoc no ha sigut una feina fàcil, ja que el camp de l'adopció, en el qual m'he centrat, està ple de vocabulari psicològic, i és per això que també he hagut de buscar equivalències tant de paraules com d'expressions.

La metodologia que he emprat per dur a terme el meu treball de recerca són tant entrevistes com enquestes. D'una banda, les enquestes m'han ajudat a veure el punt de vista de la gent pel que fa al món de l'adopció en general. D'altra banda, les entrevistes han esdevingut una de les parts més enriquidores i importants del meu treball, no només pel fet que aquestes constitueixen la part pràctica del treball, sinó perquè també m'han ajudat a endinsar-me dins de la ment d'una persona adoptada. El cos del meu treball es divideix en dues parts: la part teòrica, que bàsicament es basa en el model psicològic d'adaptació en l'adopció, el qual apareix en el llibre

Soy adoptado, i la part pràctica, que inclou les cinc entrevistes que he realitzat tant a noies adoptades com a psicòlogues especialitzades en l'àmbit més psicològic de l'adopció.

Per començar, pel que fa a la part teòrica, vaig emprar el *Model psicològic d'adaptació en l'adopció* que he esmentat anteriorment, un estudi que analitza la manera d'enfrontar-se al fet de ser adoptat al llarg de les diferents etapes de la vida d'una persona, basant-se no només en l'edat de la persona, sinó també en les seves necessitats i inquietuds.

En primer lloc, durant la primera infància, la primera etapa, l'infant adoptat s'ha d'adaptar a la seva nova llar, així doncs la seva reacció davant la nova llar dependrà sobretot de la seva edat. A més, durant aquesta etapa de la vida, és el moment en el qual es creen els vincles afectius entre els infants adoptats i els pares adoptius. En segon lloc, durant la infància, l'infant adoptat coneixerà més informació pel que fa al concepte de naixement, i també començarà a reconèixer les diferències racials entre els nens que vagi observant del seu voltant, com ara pel que fa a la forma dels ulls, al color de la pell o al tipus de cabells. La tercera etapa, coneguda amb el nom d'infància mitjana, es caracteritza pel fet que l'infant en qüestió descobrirà més informació sobre els seus orígens i sobre les raons del seu abandonament. De manera paral·lela, l'adoptat comprendrà el significat ple de la paraula *adopció* i tot el que això comporta. Pel que fa a l'adolescència, es tracta d'una de les etapes clau durant el desenvolupament d'una persona. El jove adoptat haurà de fer front a la pèrdua dels seus pares biològics, així doncs és en aquest moment quan la persona adoptada es pot arribar a qüestionar com seria la seva vida si no hagués estat adoptada. A més, l'adolescent tindrà l'oportunitat de buscar més informació sobre la seva família natural, decisió que alguns d'ells intenten evadir, ja que pensen que la informació que obtindran els podria perjudicar. A continuació, en el moment en què la persona adoptada entra dins l'edat adulta, comença a endinsar-se en el món dels adults. Arran d'això, és possible que aquesta pugui experimentar un sentiment d'inestabilitat. També és durant aquesta etapa quan l'adoptat començarà la recerca de la família biològica en cas que aquest hagi decidit fer-la. Pel que fa a l'edat mitjana, la persona no només farà front una altra vegada a la pèrdua de la família biològica, sinó que també haurà de considerar la possibilitat de crear un nou llegat, de manera que la paraula *generació* guanya més importància. Finalment, ens trobem a la darrera etapa, al llarg de la qual la persona gran durà a terme una revisió de la vida. Normalment, aquesta revisió de la vida ajuda les persones grans a experimentar un sentiment de satisfacció. Per contra, és possible que les persones adoptades experimentin un sentiment de dolor, ja que molts dels esdeveniments que han passat al llarg de la seva vida han estat fora del seu propi control.

Seguidament, en relació amb la part pràctica del meu treball de recerca, he realitzat

cinc entrevistes en total, de les quals tres són dirigides a adolescents adoptades i les dues restants a unes psicòlogues especialitzades en el món de l'adopció. Començant per les noies adoptades, es tracta de tres noies molt diferents entre si, ja que cadascuna té o ha tingut les seves inquietuds o els seus somnis, però alhora tenen una cosa en comú, i és que les tres han viscut en primera persona el que se sent en ser una persona adoptada. La primera d'elles es diu CO i actualment té 16 anys. La van adoptar de la Xina quan només tenia uns mesos de vida i afirma que se sent com si hagués nascut aquí. Gràcies a la gran diversitat de cultures que hi ha entre la seva família, no ha tingut cap problema entre familiars, però si parlem de l'àmbit escolar, la C declara que situacions viscudes de petita en relació amb la seva adopció han marcat totalment la persona que és actualment. Tot i així, diu que no sent la necessitat de trobar els seus pares biològics, però sí que ha pensat alguna vegada sobre aquest tema. La segona de les noies entrevistades, es diu MY i també és adoptada de la Xina. Té 16 anys, i la van adoptar de molt petita. La M, a diferència de la C, ha tingut més inquietuds i curiositat per conèixer més informació sobre els seus orígens, i diu que pot parlar lliurement del tema sense sentir-se gaire incòmoda. L'última de les noies es diu TP, té 17 anys i és adoptada d'Ucraïna. La T afirma haver tingut algun problema a l'escola per culpa que un company la va atacar amb el tema de l'adopció. Cal destacar també que és l'única de les tres joves que està decidida de tornar al seu país d'origen per descobrir realment les seves arrels ucraïanes.

Continuant amb les dues psicòlogues, d'una banda vaig entrevistar la Sara, una psicòloga membre d'una associació d'adopció de Barcelona anomenada «Ajuda als Infants del Món». Després de formar part d'aquesta entitat durant molts anys, ha tingut l'oportunitat de conèixer mil i una històries diferents de persones que han estat adoptades, però també de pares que han decidit adoptar un fill. Un dels punts als quals dona més importància és el poder de saber escoltar, entendre i empatitzar a la vegada amb persones que han pogut viure situacions realment traumàtiques i que ara només desitgen ser una persona més de la societat. La Sara remarca que és important tenir tacte tant quan es parla amb els pares que adoptaran un infant pròximament com quan s'aconsella a aquells que ja ho han fet, ja que no es tracta d'un pas fàcil a fer.

D'altra banda, vaig aconseguir posar-me en contacte amb M. Ángeles Melero Zabal, una catedràtica de la Universitat de Cantàbria que ha estat tutora d'una alumna d'aquella mateixa universitat que també va elaborar un treball sobre l'adopció. M. Ángeles ha estat un suport molt gran durant tot el meu treball, ja que m'ha anat donant consells per tal de poder millorar-lo. A causa de la incapacitat de poder veure'ns presencialment, li vaig enviar l'entrevista per correu electrònic, i al cap de pocs dies em va enviar les seves respostes. Gràcies a la seva experiència i al seu co-

neixement com a psicòloga i com a professora, vaig poder aprendre moltíssim sobre la manera com les persones adoptades es desenvolupen al llarg de la seva vida. Al final del meu treball vaig poder arribar a una sèrie de conclusions que em van ajudar a respondre la meua hipòtesi inicial.

Primer de tot, en totes les entrevistes, tant a les joves adoptades com a les psicòlogues i en les enquestes, vaig fer la pregunta següent: «L'adopció es tracta d'una solució o d'un risc?». Basant-me en els resultats obtinguts, puc concloure que la majoria de la gent pensa que sens dubte es tracta d'una solució. Tot i així, és cert que també es pot tractar d'un risc, ja que, tal i com afirma la TP, hi ha la possibilitat que algun infant tingui moltes dificultats a l'hora d'adaptar-se a la nova llar. Una aportació molt important també és la que ens ha donat M. Ángeles, ja que ella no creu que es tracti ni d'una solució ni d'un risc, sinó d'un factor de protecció.

A continuació, m'he adonat que a l'hora de parlar de l'adaptació d'un infant a la seva nova llar, i en general a la seva nova vida, cal tenir en compte més factors dels que creia, com ara l'edat de l'infant, la curiositat que pugui experimentar sobre els seus orígens, els vincles afectius que s'han creat amb els pares adoptius, la seva personalitat i la influència de la gent del seu voltant. Pel que fa a la creació dels vincles afectius, puc declarar que es tracta d'un dels factors més importants, ja que la rela-

ció que s'estableixi amb els pares serà la que determini la manera a partir de la qual l'infant s'enfrontarà al fet de ser adoptat al llarg de la seva vida.

Finalment, i responent a la meua hipòtesi inicial, he descobert que hi ha una diferència essencial entre les persones adoptades i aquelles que no ho són: el desenvolupament d'inquietuds. És a dir, una persona adoptada no tindrà mai ni desenvoluparà les mateixes inquietuds que una persona que no ho és. Per demostrar-ho, em puc basar en el fet que les persones adoptades viuran sempre amb un passat incert i confús, el qual pot arribar a produir un buit interior en alguns adoptats. Aleshores, en relació amb aquest buit puc concloure que el procés de la recerca de la pròpia identitat esdevindrà un procés més difícil en el cas de les persones adoptades que en el cas de les persones que no ho són.

L'elaboració d'aquest treball no només ha servit per donar a conèixer una de les parts més misterioses de l'adopció, sinó que també m'ha ajudat emocionalment. Des del meu punt de vista, ha sigut un dels treballs més enriquidors que he fet mai, ja que, com a persona adoptada que soc, he pogut entendre d'una manera millor alguns dubtes que he tingut o que podria arribar a tenir i a experimentar en un futur. A més, també volia mostrar a la gent que l'adopció no es tracta d'un procés unidireccional, sinó que es tracta d'un procés bidireccional, ja que la persona adoptada s'ha d'adaptar als seus pares, i els seus pares adoptius a ella.

Per acabar, quant a les fonts que he utilitzat per elaborar el meu treball de recerca, bàsicament m'he basat en fonts bibliogràfiques, ja que a Internet no hi ha gaire informació de l'àmbit més psicològic de l'adopció. Tot i així, he utilitzat Internet per buscar informació més general sobre l'adopció, com ara la definició o els tipus d'adopcions que existeixen.
